

AZ OLVASÁSTÓL A MEGÉRTÉSIG

December 28., szombat délután

Az Úr mindent tud rólunk. Miközben az etióp szerencsen a szekéren utazva a Szentírásból olvasott, angyalok figyelték őt. Isten egy tanítványt küldött elé az útra, aki egy tanulmányozó embert talált a szekérben. Filep kérdéssel fordult hozzá: „Vajon érted-é, amit olvasol? Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré Filepet, hogy felhágván, üljön mellé.” Ekkor Filep feltárta előtte a Szentírást. Szavai hallatán az etiópai feltette a kérdést: „Mi gátol, hogy megkeresztelkedjem?” (Csel 8:30–31, 36)

Ez a történet azt mutatja, hogy Isten gondoskodik gyermekeiről. Lelke vezérelte ennek az embernek az elméjét, miközben olvasta az Írást, ám nem értette a jelentését. Ekkor az Úr elküldte szolgáját, hogy világosítsa meg az értelmét, és segítsen megérteni az olvasottakat. – *The Upward Look*, 130. o.

Isten értékes Igéje szilárd alap, amelyre építhetünk. Amikor az emberek saját elképzeléseikkel állnak az ifjak elé, mondd nekik, hogy a nagy Tanítómester ránk hagyta semmihez sem fogható Igéjét, és elküldte maga helyett a Vigasztalót, a Szentlelket. „Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondotam néktek.” (Jn 14:26)

Itt egy bőséges lakoma van bemutatva, amelyen mindazok részt vehetnek, akik hisznek Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltójukban. Ő az élet Fája mindazok számára, akik továbbra is belőle táplálkoznak.

Akik tanulmányozzák ezeket az értékes kijelentéseket, vigasztalásban részesülnek. Ha Isten Igéjéből táplálkoznak, különösen értékes tapasztalatot szereznek. Meg fogják látni, hogy Isten Igéjéhez képest az emberi szó olyan, mintha a polyvát a búzához hasonlítanánk. – *This Day With God*, 292. o.

Az előítélet és a megátalkodottság bástyáit csak akkor dönthetjük le, ha minden előadásunkban Krisztus szeretetéről beszélünk. Érted meg az emberekkel, hogy Jézus mennyire szereti őket, és szeretetének milyen bizonyítékait adta. Van-e szeretet, amely felérhet Isten szeretetével, amit hozott az emberért Krisztus áldozata által? Ha a szív tele van Krisztus szeretetével, akkor az emberek elé tárhatjuk, és hatást gyakorol majd a szívükre.

Krisztus áldozata, mint a bűnért hozott engesztelés a nagy igazság, amely köré a többiek felsorakoznak. Hogy helyesen megértsék és értékeljék Isten Igéjének minden igazságát Mózes első könyvétől a Jelenések könyvéig, abban a világosságban kell tanulmányozniuk, mely a Golgota keresztyéről árad. Elétek tárom a kegyelem és a megújulás, az üdvösség és a megváltás nagy, magasságos emlékművét, a kereszten felemelt Isten Fiát: a lelkészeink minden előadásának ez legyen az alapköve. – *Evangelizálás*, 189–190. o.

December 29., vasárnap – Dániel próféta könyvének központja: Krisztus

A Biblia összegyűjtötte és egybezartha kincseit az utolsó nemzedék számára. Az Ószövetség történelmének minden nagy eseménye és ünnepléses beszámolója megismétlődött és megismétlődik az utolsó napok egyházában. Mózes még mindig beszél és önmegtagadásra tanít azzal, hogy társai helyett önmaga kitörlését kívánja az Élet könyvéből, hogy azok üdvözülhessenek. Dávid vezeti az egyház közbenjárói munkáját a lelkek megváltásáért a föld határáig. A próféták még most is bizonyosságot tesznek Krisztus szenvedéseiről és az eljövendő dicsőségről. Felhalmozott igazságok jelennek meg előttünk nagy erővel, hogy tanításaikat hasznosíthassuk. Az egésznek a befolyása alatt állunk. Vajon milyeneknek kellene lenniük azoknak, akik számára az örökségnek ez a gazdag világossága adatott? A múlt tanításait a jelen új és nagyobb világosságával ötvözve sokszorozott erő adatik a világosság követőinek. Gyarapodó hitüket elő kell hívniuk a jelen helyzetekben, és ez új erőt és fokozott komolyságot hív elő lelkükben. Isten erejére támaszkodva elárasztják a földet az igazságosság Napjának ragyogásával. – *Szemelvények*, 3. köt., 339. o.

Krisztus beszédeinek fő mondanivalója ez volt: „Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evan-

géliumban.” (Mk 1:15) Ezáltal az evangéliumi üzenet, amelyet maga a Megváltó hozott, a próféciaikon alapult. Az „idő”, amelyről azt mondja, betölt, a Gábiel arkangyal által Dánielnek megadott időszakot jelenti. „Hetven hét – mondta az angyal – szabatott a te népedre és szent városra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtesék a bűn, és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozsassék az örök igazság, és bepecsételtesék a látomás és a próféták, és felkenettessék a Szentek szente.” (Dn 9:24) – *Jézus élete*, 233. o.

Az Ótestamentum rávilágít az Újtestamentumra, és az Újszövetség az Ószövetségre. Mindkettő a maga helyén Isten Jézus Krisztusban kinyilatkoztatott dicsőségének a kijelentése. A pátriárkáknak kinyilatkoztatott Krisztus, az áldozatok jelképezte, majd a törvényben és a próféták által bemutatott Krisztus az Ótestamentum kincse. Élete és halála, majd feltámadása révén, később pedig a Szentlélek által munkálkodó Krisztus az Újtestamentum kincse. Mindkettő igazságokat mutat be, amelyek a lelkes kutató előtt a jelentések újabb mélységeit tárják fel...

Krisztus szava az élet kenyere. Szavaiból táplálkozva a tanítványok egyre élesebb elmére tettek szert. Egyre jobban felfogták a Megváltó tanításainak értékét. És a tanítások megértése által a sötétségből kiléptek a teljes déli ragyogásba. Ha Isten Igéjét tanulmányozzuk, hasonló tapasztalatban lesz részünk. – *Lift Him Up*, 115. o.

December 30., hétfő – Dániel próféta könyvének szerkezete

Ha Dániel és a Jelenések könyvét jobban megértenénk, akkor mint hívők egészen más lelki, vallási tapasztalatokat tennénk. A menny nyitott kapuiról a hívők olyan látomásokat kapnának, hogy szívük és lelkük megértené, milyen jellemmel kell bírniuk, hogy megérthessék azt a boldogságot, amely majd a tiszta szívűek jutalma lesz. – *Bizonyágtételek a lelkészeknek*, 114. o.

Amikor a támadók látták, hogy a profetikus időszak megindoklását nem lehet megcáfolni, megkísérelték a téma tanulmányozásáról lebeszélni az embereket. Azt állították, hogy a próféciaik be vannak pecsételve. A protestánsok így léptek a római katolikusok nyomába. Míg a pápai egyház elzárta a Bibliát az emberek elől, a protestáns egyházak azt vallották, hogy a szent Ige egyik fontos részét – mégpedig azt, amely

korunkra különösképpen alkalmazható igazságokat rejt – nem lehet megérteni.

Lelkészek és mások is kijelentették, hogy a Dániel és a Jelenések könyvének próféciái felfoghatatlan titkok. Krisztus pedig a korunkban bekövetkező események kapcsán Dániel próféta szavaira irányította tanítványai figyelmét, és ezt mondta: „Aki olvassa, értse meg” (Mt 24:15). – *A nagy küzdelem*, 340–341. o.

A nemzetek emelkedéséből és bukásából – ahogy azt Dániel és a Jelenések könyve megvilágítja – meg kell tanulnunk, hogy milyen értéktele a pusztán külső és földi dicsőség. Nyomtalanul elmúlt Babilon minden hatalmával és ragyogásával, amelyhez hasonlót világunk azóta sem látott – az a hatalom, amely korának népe előtt olyan szilárdnak és maradandónak látszott. Elenyészett, „mint a mező virága” (Jak 1:10). Ugyanúgy elpusztult a Médó-Perzsa Birodalom, valamint Görögország és Róma is, és éppúgy múlik el mindaz, aminek nem Isten az alapja. Csak az maradhat meg, ami beleilleszkedik Isten tervébe, és az Ő jellemét tükrözi. Egyedül Isten elvei állandóak és maradandóak mindabból, amit világunk ismer.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk, hogy Isten miként viszi véghez szándékát a nemzetek történelmében, és hogyan váltja valóra az eljövendő dolgokról szóló kinyilatkoztatásait, jobban megértjük a látható és láthatatlan dolgok igazi értékét és az élet igazi célját. Ha az időt az örökkévalóság fényében szemléljük, Dánielhez és társaihoz hasonlóan azért fogunk élni, ami igaz, nemes és maradandó. Ha ebben az életben megtanuljuk Urunk és Megváltónk országának alapelveit, annak az áldott országnak az elveit, amely örökkön örökké megmarad, akkor Krisztus eljövetelkor beléphetünk vele oda, hogy polgárai legyünk. – *Próféták és királyok*, 548. o.

December 31., kedd – Dániel próféta könyvének apokaliptikus próféciái

Krisztus földi szolgálata alatt hivatkozott arra az eredményre, amelyet Jónás prédikációja ért el Ninivében. E pogány központ lakóit összehasonlította azokkal, akik az ő korában Isten népének vallották magukat. „Ninive férfiai – jelentette ki – feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás

prédikálására; ámde itt nagyobb van Jónásnál!” (Mt 12:41) Krisztus eljött a nyüzsgő világba, amely tele volt az üzleti élet zajával és a kereskedők civódásával; ahol az emberek önmaguknak akartak megszerezni mindent, amit csak tudtak. Krisztus eljött ide, és Isten harsonájaként hallatszott hangja a kavargás felett: „Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8:36)

Mint ahogy Jónás prédikálása jel volt a niniveieknek, ugyanúgy Krisztus prédikálása is jel volt az Ó nemzedékének. De mennyire más-képpen fogadták most az Igét! Közömbösségük és gúnyolódásuk ellenére a Megváltó kitartóan dolgozott, amíg be nem fejezte küldetését. – *Próféták és királyok*, 273–274. o.

A Biblia íróinak emberi nyelven kellett kifejezniük gondolataikat, de a Szentlélek ihlette őket írásra. Nagyon sokan saját tetszésüknek megfelelően olvassák és értelmezik a Bibliát. Ennek oka egyrészt az ember tökéletlensége, hogy megértse a nyelvet, másrészt pedig az, hogy az igazságot a romlott emberi elme oly zseniálisan képes megcsorbítani. A hiba nem a Szentírásban van...

A Szentírás nem egymástól elválaszthatatlan kinyilatkoztatások folyamatos láncaként került az emberekhez, hanem fokról fokra, egymást követő nemzedékeken keresztül, ahogyan az isteni gondviselés megfelelő lehetőséget látott némelyek készíttetésére – különböző időkben és különböző helyeken. Az emberek a Szentlélek vezetése szerint írtak. Először rügy fakad, majd bimbó, s végül a gyümölcs; „terem a föld először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán”. Pontosan így van ez a Biblia kijelentéseivel is. – *Szemelvények*, 1. köt., 19. o.

A Szentírásban nincs mindig tökéletes szabályszerűség vagy kézfogható egység. Krisztus csodái nem pontos időrendi sorrendben követik egymást, hanem olyan körülményekből adódnak, amelyek megkívánták hatalmának természetfeletti megnyilvánulását. A Biblia igazságai az elrejtett gyöngyökhöz hasonlók. Erőfeszítések árán kell kutatni, ásni utánuk. Azok, akik csak felszínesen gondolkodnak a Bibliáról, felületes tudásukkal – amit ők igen alaposnak vélnek – a Szentírás ellentmondásairól beszélnek, és megkérdőjelezik annak tekintélyét. De akiknek szíve összhangban van az igazsággal, és látják kötelességüket, azok nyitott szívvel kutatják és fogadják el a Bibliát és az isteni készíttést. A világosságot nyert személy lelki egységet, az egészet átszövő

fényes aranyfonalat lát a Bibliában. A drága aranyfonal lefejtéséhez pedig türelemre, gondolkodásra és imára van szükség. A Biblia körül kiélezett viták késztettek kutatásra némelyeket, miközben az igazság drágakövei tárultak fel előttük. Sokak könnye hullott, sok ima hangzott el arra kérve az Urat, hogy segítse Igéjének megértését. – *Szemelvények*, 1. köt., 20. o.

Január 1., szerda – Isteni időszámítás

„Meggyőződtem arról – mondja Miller –, hogy a teljes Írás, amely Istentől ihletett, hasznos (2Tim 3:16), és nem ember akaratából jött egykor létre, hanem Isten Lelke által indított szent emberek írták (2Pt 1:21). »A mi tanulságunkra írtak meg, hogy békességes tűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.« (Rm 15:4) Ezért a Biblia kronológiáját éppúgy a Szentírás részének és komoly megfontolásra méltónak találtam, mint a Szentírás bármely más Igéjét. És úgy éreztem, hogy ha meg akarom érteni azt, amit a kegyelmes Isten kijelentett, nincs jogom a profetikus idők felett átsiklani.”

Dániel 8:14. versében találta meg Miller azt a próféciát, amely – úgy látta – egyértelműen kinyilatkoztatja a második advent időpontját: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.” Követte azt a szabályt, hogy a Szentírás saját magát magyarázza, és megtudta, hogy a szimbolikus prófeciában egy nap egy évet jelent (4Móz 14:34; Ez 4:6). Látta, hogy a 2300 profetikus nap, illetve szó szerinti év időszaka átlépi a zsidók korszakának határát, tehát nem vonatkozhat ennek a korszaknak a szenthelyére. – *A nagy küzdelem*, 324. o.

Az első advent, valamint a Megváltó élete és szolgálata köré sorakozó események közül néhány nagyon fontosnak az idejét Gábrriel angyal közölte Dániellel. „Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés és megszűnik a vétek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság. Beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét.” (Dn 9:24) A prófeciában egy nap egy évet jelképez. (Lásd: 4Móz 14:34; Ez 4:6) – *Próféták és királyok*, 698. o.

Az „időket és alkalmakat” Isten saját hatalmába helyezte. Miért nem ruházott fel bennünket azok ismeretével? Azért, mert nem hasz-

nálnánk azokat helyesen. Ez az ismeret olyan állapotot eredményezne népünk körében, ami nagyban hátráltatná Isten munkáját, vagyis egy nép elkészítését arra, hogy az eljövendő nagy napon megállhasson. Nem szükséges izgalmi állapotba kerülni az időt illetően. Nem szabad, hogy olyan idők és alkalmak utáni kutatás töltse be életünket, amelyekről Isten nem adott kijelentést. Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy „vigyázzanak”, de ez nem egy előre kijelentett idő elérkezése vonatkozik. Követőinek olyan helyzetben kell lenniük, mint akik figyelnek a kapitány parancsaira. Vigyázniuk, várakozniuk, imádkozniuk és dolgozniuk kell, miközben az Úr eljövele közeledik. De senki nem képes annak megjövendölésére, hogy az pontosan mikor lesz, mert „arról a napról senki sem tud”. Soha nem mondhatjátok azt, hogy egy, kettő, vagy öt év múlva fog jönni. Ugyanakkor későbbre se toljátok eljövételét azt állítván, hogy talán tíz vagy húsz év múlva sem fog eljönni. – *Szemelvények*, 1. köt., 189. o.

Január 2., csütörtök – Dániel próféta könyvének időszerűsége ma

Isten Igéjét sokkal jobban kell tanulmányoznunk. Különösen Dániel és a Jelenések könyvét, éspedig jobban, mint valaha a művünk történelme folyamán. Bizonyos vonalon kevesebbet beszéljünk, éspedig a római hatalomról és pápaságról, ám hívjuk fel a figyelmet mindarra, amit a próféták és az apostolok Isten Szentlelkének ihletése alatt írtak. A Szentlélek úgy formálta a dolgokat mind a profetikus kijelentések, mind az események vázolósa terén, hogy az ember, a szóvivő láthatatlan maradjon, Krisztusban elrejtve, és csak a mennyek Ura Istene és az ő törvénye dicsőíttessék. Olvasd Dániel könyvét. Idézd emlékezetedbe pontról pontra az ott felsorolt birodalmak történelmét. Szemléld az államférfiakat, tanácskozásaikat, hatalmas hadseregeiket. Lásd meg Isten művét, hogy mennyire megalázta az emberek gőgjét, dicsőségük porba hullott előtte...

Az a világosság, amelyet Dániel próféta kapott Istentől, különösen az utolsó időkre szól. Az Ulai és a Hiddékel, Sinár nagy folyamainak partján látott látomásai a szemeink előtt teljesednek, s a megjövendölt események hamarosan bekövetkeznek. – *Bizonyságtételek a lelkeseknek*, 112. o.

Az Úr szavát adta az ősi Izraelnek, hogy ha szigorúan ragaszkodnak hozzá, és eleget tesznek minden követelményének, akkor az összes olyan betegségtől megóvja őket, amelyeket az egyiptomiakra hozott. De az ígéretet az engedelmesség feltételéhez kötötte. Ha az izraeliták engedelmeskedtek volna a kapott utasításoknak, és előnyeiket javukra fordítják, az egészség és jólét terén szemléltető példák lehettek volna a világnak. Azonban nem töltötték be Isten szándékát, így nem nyerték el az áldásokat, amelyekben részesülhettek volna. Másrészt József és Dániel, Mózes és Illés és sokan mások az igaz élet eredményeinek nemes példáját nyújtották. Hasonló hűség ma is hasonló eredményeket ér el. Rólunk írták: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2:9) – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 165. o.

Isten kegyelme és az elbukott emberiség iránt érzett szeretete végtelen, és folyamatosan árad a Föld lakói felé.

Igaz, hogy érnek bennünket csalódások, és számítanunk kell a megpróbáltatásokra, azonban minden ügyünket, akár kicsi, akár nagy, bízzuk hittel Istenre. Őt nem ejti zavarba panaszaink sokasága, és nem terheljük túl a gondjainkkal. Figyelmes gondoskodása kiterjed minden emberre, minden otthonra. Érdekli mindaz, ami gyermekeivel történik, és együtt érez velünk minden bánatunkban. Számon tart minden könnyet, és megindul erőtlenségünkön. A szenvedések és próbák az érdeklünkben munkálják bennünk a szeretetből fakadó szándékának megvalósulását, hogy elnyerjük szentségét, és részesüljünk abban az örömben, amely Teremtőnk jelenlétében rejlik. – *Az én életem ma*, 292. o.